

DIMITRIOS

nr.20 – martie 2013

foaia parohială a Bisericii Sf. Dumitru - Poștă

www.sfantuldumitruposta.ro

CVÂNTUL SĂPTĂMÂNII

„AȘTEPT ÎNVIEREA MORTILOR...”

pr. paroh Mihai Gojgar

Duminică de duminică, în cadrul Sfintei Liturghii, mărturisim înaintea lui Dumnezeu că așteptăm învierea morților. Desigur, paragraful este inclus în Crez și trebuie să-l spunem pentru a ne afirma și confirma credința noastră ortodoxă. Dar, dincolo de această rânduială, chiar așteptăm învierea morților și Judecata Universală ce urmează generalei resurecții? Adică, suntem atât de liniștiți încât apropierea acelei zile să nu ne înspăimânte? O, Doamne, ce bine ar fi! Cât suntem însă în trup, conștientizăm fericirea ce așteaptă să fie trăită în comuniunea sfinților lui Dumnezeu, dar o punem în balanță cu slăbiciunile noastre pe care le dovedim constant în relațiile cu ceilalți. Pentru că, de fapt, această măreață Judecată de Apoi își va sorta damnații la depărtarea de Dumnezeu după felul în care fiecare dintre noi ne-am apropiat de durerea celor din jur. Textul de la Sfântul Apostol Matei (XXV, 31-46) ne impresionează din foarte multe puncte de vedere, dar parcă cel mai mult ne frapează această procedură juridică, care are criterii surprinzătoare: nu ni se cere să filosofăm pe teme de gnoseologie, ontologie sau teologie, nu ni se face „inventarul” acatistelor făcute, nu este cercetată rigurozitatea postirilor și nici asprimea genunchilor sau palmelor încercate de metanii nu este luată în considerare. Dar nu pentru că nu ar conta, că nu ar avea nici o valoare. Ci pentru că toate eforturile ascetice sunt valorizate printr-o cheie ce le transformă în aur sau pulbere. Pentru că suma străduințelor trebuie concentrată spre încălzirea inimilor noastre, spre iubirea de Dumnezeu și semenii.

Și care sunt faptele care ne pot face nevinovați în ochii Celui nemitarnic? Cele mai banale acțiuni omenești, privite în relația noastră cu cei în suferință. „Căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M-ați primit; Gol am fost și M-ați îmbrăcat; bolnav am fost

și M-ați cercetat; în temniță am fost și ați venit la Mine” (v. 35-36). Ce contrast uimitor! Hristos, în toată slava Sa, cu oștile îngerești, cu sfinții, cu toată omenirea de față, ne întreabă lucruri așa banale? În atmosfera aceasta copleșitoare, la adevărata întâlnire universală a omenirii cu destinul ei, Cel Preaînalt, Stăpânul lumii își aduce aminte de amărăciunile vieții umane. De ce? Pentru că Iisus este Fiul Omului și cunoaște greutatea viețuirii în lume. Pentru că El le-a simțit în trupul Său atunci când a fost cu noi aici, pe pământ. Pentru că El știe ce este foamea, setea și părăsirea. Pentru că El cunoscuse în locul mâncării, apei sau apropierei oamenilor, deșertul, oțetul batjocoritor, umilința iudeilor și trădarea lui Iuda. De altfel, textul este mult mai ușor înțeles de cei ce, măcar o dată în viață, au îndurat foamea, setea sau singurătatea. Și, bănuiesc, marea majoritate dintre noi suntem în această situație. Și atunci, firesc, înseamnă că avem acces la „secretul” acestei judecăți: ca să fii binecuvântat de Dumnezeu, trebuie să fii om bun, cumsecade, săritor, amabil, delicat, călduros. Un cuvânt și despre nefericiții vinovați de nemilostivire. Mântuitorul, Cel Care nu a refuzat pe nimeni să vină la El, Cel Care îi așteaptă pe toți, la nesfârșit parcă, Care așteaptă smerit la ușa sufletelor noastre, dă un verdict cumplit celor care nu au împlinit faptele iubirii de oameni necăjiți: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui” (v. 41). De ce îi gonește? Nu, nici măcar nu face asta. Pentru că ei nu au fost niciodată lângă El, de fapt. Pentru că ei, mai înainte, se depărtaseră voit de El și pentru că au fost veșnic nepăsători față de El. Iar acum, nu este, de fapt, nici o schimbare. Ei rămân în iadul creat din vremelnica lor viață, iadul indiferenței, insensibilității și indolenței. Dar dacă vom reuși, după puterile noastre să fim milostivi, compătitori și îngăduitori, într-adevăr, vom zice mereu împăcați „Aștept învierea morților”, iar înfricoșătoarea judecată o vom primi precum pe o fericită sentință. „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii” (v. 34).

diac. Bogdan Bădiță

Liturghia Darurilor este singura liturghie care se săvârșește doar în Postul Mare. În biserica noastră, Sf. Dumitru-Postă, Paraclis Universitar, se face în fiecare vineri seara, la ora 18.00. Poartă această denumire deoarece Darurile de pâine și vin sunt sfințite mai înainte, adică din ultima duminică sau sârbătoare. Ele sunt sfințite și nu mai este nevoie de epicleză. Deoarece se săvârșește seara, liturghia este cu totul specială. După ce se dă binecuvântarea mare, se citesc psalmi. Iar la ieșirea cu Sfânta Evanghelie, se cântă *Lumină lină*, deoarece liturghia este unită cu Vecernia. Apoi se citesc pericope din Cartea Facerii și din Pildele lui Solomon. Cât timp se citesc aceste pericope, în fața ușilor împărătești, se așează un sfeșnic cu o lumânare, de care este atârnată o cădelniță. După citirea ultimei pericope preotul ia sfeșnicul și făcând cu el semnul sfintei cruci, rostește: *Lumina lui Hristos luminează tuturor!* Apoi are loc ieșirea cu Sfintele Daruri, care se face în cea mai deplină liniște. Acest moment de o deosebită solemnitate este marcat prin faptul că preotul sună din clopoțel. Toți credincioșii îngenunchează și într-o liniște desăvârșită preotul duce Sfintele Daruri pe Sfânta Masă, apoi se sună din clopoțel și strana își continuă cântarea. După Rugăciunea Domnească, se împărtășesc credincioșii, apoi se rostește o ultimă rugăciune ce rezumă sensul acestei slujbe a Sfintei Împărtășanii de seară și a legăturii ei cu nevoițele noastre din timpul postului.

Este cu totul deosebită slujba de seară, mai ales prin solemnitatea ei. Noi ne bucurăm în fiecare duminică de liniște și disciplină. Dar vă rog pe cei ce nu ați participat niciodată la această slujbă să vă imaginați cât poate fi de frumos, când seara într-o liniște deplină în care toți credincioșii stau în genunchi, părintele iese anunțat de un clopoțel cu Sfintele Daruri. Sau atunci când vin credincioșii și se împărtășesc. Nu mai vorbesc de momentul de final al liturghiei, când îngenunchem cu toți și-l ascultăm pe părintele, care stând în genunchi rostește: *... dă-ne și nouă Bunule, lupta cea bună să luptăm, calea postului să o săvârșim, credința nedespărțită să o păzim, capetele nevăzuților balauri să le sfărâmăm, biruitori asupra păcatului să ne arătăm și fără de osândă să ajungem a ne închina și Sfintei Învieri.*

Vă invit pe toți la aceste momente de o nespūsă bucurie pentru a descoperi împreună sensul adevărat al vieții. Perioada postului va fi plină de ispite, dar cred că venind la sfintele slujbe le vom birui. Nădăjduiesc ca în fiecare vineri seară să fim cât mai mulți care să ne împărtășim cu Trupul și Sângele Domnului. Altfel vom trăi momentul Învierii după acest efort duhovnicesc. Vă așteptăm în rugăciune în fiecare vineri seară la Sfânta Liturghie și cu toată dragostea vom sluji, așteptând cu credință să vă apropiați cât mai mulți, atunci când părintele iese cu Sfântul Potir pentru a vă împărtăși aici, pe soalea Bisericii Sfântul Dumitru.

POSTUL MARE - SFĂTUȚI CONCRETE

Ciprian Apintiliesei

În vremurile actuale, noțiunea de "post" și-a pierdut adevărata ei semnificație. Înțelegerea noastră despre post este una predominant negativă: o perioadă în care anumite lucruri precum carnea și grăsimea, dansul și distracțiile sunt interzise. Aproape că s-a pierdut din vedere motivația reală care dinamizează aceste fapte, încât destul de adesea oamenii își pun serios întrebarea: la ce renunți pentru post și de ce? Postul ajunge să fie privit ca vremea specială în care trebuie să ne împlinim conștiințioși "obligația" anuală de a ne spovedi și de a ne împărtăși. Rămânem la o înțelegere pur formală a postului și, de aceea, sterilă duhovnicește.

Postul nu presupune, în principal, schimbarea dietei alimentare, așa cum percepe majoritatea. Nu există post fără postire, iar postirea se referă la întreaga nevoie a postului. El presupune, așa cum spune un teolog ortodox, un adevărat "stil de viață", o atmosferă sau un climat aparte, care se trăiește în primul rând în slujbele speciale ale postului. De aceea, unul dintre sfaturile practice referitoare la Postul Mare, privește frecventarea și participarea

crescândă la slujbele Bisericii, care ne inspiră prin atmosfera specială creată, o "stare a minții" aparte și impun astfel vieții noastre un nou "ritm" duhovnicesc. Prin schimbările intervenite în viața liturgică a acestei perioade ni se insuflă un "duh", care timp de șapte săptămâni trebuie să pătrundă întreaga noastră existență. În acest sens, trebuie făcut un efort deosebit pentru a participa în prima săptămână din post măcar o dată sau de două ori la *Canonul cel Mare al Sfântului Andrei Criteanul*, pentru că funcția liturgică a acestor prime zile este aceea de a ne introduce în "starea" duhovnicească a Postului. Mai apoi, de-a lungul întregului Post, este imperativ să participăm măcar o seară la *Liturghia Darurilor mai înainte sfințite*, ținând și postul total în ziua respectivă, până la vremea slujbei, când trebuie să ne împărtășim. Nu se pot invoca aici scuze legate de condițiile de viață ale societății moderne sau lipsa de timp, pentru că dacă facem numai ceea ce se "potrivește" sau se conciliază ușor cu modul nostru de viață, adevărata noțiune a nevoiței sau a postirii își pierde cu totul sensul. Slujbele Bisericii constituie, așadar, resortul principal al schimbării ce trebuie să se producă în noi în această perioadă de postire.

ȚINUTA VESTIMENTARĂ ÎN BISERICĂ

Oana Constantin

Un bun creștin este dator să respecte rânduiala bisericii, să participe constant la slujbe și să aibă o viață cumpătată în societate. Poate că mulți dintre noi ne întrebăm, de multe ori, care sunt regulile bisericii și de ce ar trebui să le respectăm. Rânduiala o aflăm din Sfânta Scriptură, iar motivul pentru care ar trebui să urmăm aceste învățături este mântuirea sufletului.

Am amintit de reguli care ar trebui respectate în biserică și aș vrea să abordez un subiect legat de ținuta vestimentară corespunzătoare într-un sfânt lăcaș. Am întâlnit numeroase persoane care, deși frecventau biserica, erau de părere că « nu haina face pe om » și, prin urmare, atunci când veneau la biserică se puteau îmbrăca oricum. Mai mult, îmi spuneau că Dumnezeu nu ține cont de felul în care ne îmbrăcăm, opinie care nu este întru totul greșită, însă necesită anumite completări.

Într-adevăr, Dumnezeu vrea să fim aproape de El prin comportamentul nostru, prin faptele noastre, însă și felul în care ne îmbrăcăm spune multe despre noi. Duminica și zilele de sărbătoare sunt foarte importante pentru biserică și credincioși. Pentru a participa la slujbă, trebuie să ne pregătim atât sufletește, cât și trupește. Dacă pentru a merge la o ședință sau întâlnire importantă avem grijă să ne pregătim din timp și să adoptăm o ținută corespunzătoare, tot așa trebuie să facem și atunci

când mergem la biserică. Astfel, pentru mersul la biserică, este bine să avem o ținută curată, decentă și fără excese. Dacă vrem să fim siguri că ne-am îmbrăcat corespunzător pentru a participa la slujbă, ne putem întreba dacă lui Dumnezeu i-ar plăcea ținuta noastră, dacă nu cumva ar trebui să renunțăm la bijuteriile în exces sau la o haină care nu este prea potrivită și ar atrage atenția celorlați.

Este greșit să credem că doar femeile trebuie să se preocupe de aspectul vestimentar atunci când merg la biserică. Regulile referitoare la ținuta vestimentară potrivită pentru biserică sunt valabile și pentru bărbați. Cu toții trebuie să evităm excesele, hainele provocatoare sau prea decoltate, pantalonii scurți, culorile mult prea stridente și orice ar distra atenția de la rugăciune și s-ar îndrepta spre aspectul exterior. De asemenea, este bine ca femeile să poarte fuste sau rochii atunci când merg la biserică și să aibă capul acoperit. De folos sunt, în legătură cu ținuta în biserică, sfaturile adresate de către Sfântul Apostol Pavel Corintenilor (cap. XI, v. 2-16).

În consecință, trebuie să fim cumpătați și să căutăm buna cuviință, discreția și decența în vestimentație atunci când mergem la biserică, la întâlnirea cu Dumnezeu, dar și în viața de zi cu zi, întrucât buni creștini se cade să fim oriunde și oricând.

RUGĂCIUNE DE POCĂINȚĂ

Mărturisesc Ție, Doamne, Dumnezeul meu, Celui în Treime slăvit și închinat: Tatălui și Fiului și Sfântului Duh - păcatele mele făcute în toate zilele vieții mele și până în ceasul de față cu lucrul, cu cuvântul, cu gândul, cu vederea, cu auzul, cu mirosul, cu gustul, cu pipăitul și cu toate simțurile mele sufletești și trupești, prin care Te-am mâniat pe Tine, Dumnezeul meu, și am nedreptățit pe aproapele. Pentru toate acestea mă simt vinovat înaintea Ta și vreau să mă pocăiesc. De aceea, cu smerenie, mă rog: iartă-mă și mă dezleagă de toate păcatele, ca un bun și de oameni iubitor. Amin.

pr. paroh Mihai Gojgar

În toate cele șase sâmbete ale Postului Mare, ortodocșii fac pomenire pentru cei morți. Această pomenire începe cu sâmbăta lui Teodor (Sân' Toader), numită și sâmbăta colivelor.

Slujba în care sunt pomeniți cei adormiți întru Domnul este cunoscută sub denumirea de "parastas". Parastasele sunt ierurgii (slujbe) speciale, la care trupul mortului, nefiind de față, este simbolizat prin colivă. Verbul grecesc "paristemi" înseamnă a se alinia alături de cineva, a sta în rând cu cineva, a fi camaradul de luptă, apropiatul cuiva. Parastasul este slujba prin care noi ne alăturăm, prin rugăciune, celui adormit, și ne înfățișăm lui Dumnezeu cu rugăciuni ca El să ierte păcatele celui adormit. Acestea se pot face ori de câte ori dorim să ne rugăm pentru cel adormit împreună cu Biserica.

CE SUNT SĂRINDARELE?

Mai ales în Postul Paștelui, dar nu exclusiv, credincioșii aduc la altar sărindarul. Sărindarul este pomenirea unui adormit în Domnul la patruzeci de sfinte liturghii. Sunt de două feluri: de obște, când se pomenesc 40 de liturghii una după alta (ca la Mănăstiri); particulare,

când se pomenesc 40 de liturghii sporadic, cum se fac la bisericile din parohii. Sărindarul poate fi dat și pentru sporul casei, al familiei. Pomelnicul trebuie însoțit de lumânări, ulei, tămâie, făină (pâine), vin.

CE TREBUIE LA O POMENIRE A MORȚILOR?

La o pomenire avem nevoie de colivă care închipuie pe cel adormit, lumânarea care închipuie credința celui mort (de aceea se aprind lumânări în clipa morții unui credincios), vin roșu, care închipuie viața, colacul mare, rotund, simbolizează credința noastră în viața de veci, deoarece cercul nu are început nici sfârșit, iar prescura în trei colțuri arată credința noastră în Sfânta Treime, prescura în patru colțuri închipuie credința noastră în Biserica cea Una dar care este Universală, extinsă în cele patru puncte cardinale.

CE AJUTĂ CEL MAI MULT LA POMENIREA MORȚILOR?

Foarte folositor este ca cel adormit să fie pomenit la Proscomidie în Sfânta Liturghie. Pentru aceasta trebuiesc aduse la Biserică prescura, vin, ulei, pomelnicul și lumânarea aprinsă.

FORMULAR 230

Biserica Sfântul Dumitru este recunoscătoare celor care sprijină eforturile de consolidare și restaurare. Prezența dumneavoastră la slujbe, donațiile, darurile și, mai ales, rugăciunile, ne sunt de mare folos. Acum, vă invităm, alături de toți cei pe care îi cunoașteți, să completați formularul 230 și să direcționați, astfel, 2% din impozitul pe venitul din 2012 către lăcașul nostru. Nu înseamnă nici o cheltuială, pentru că acel impozit deja a fost reținut de stat. Este dreptul dumneavoastră și, adăugăm, datoria morală, să vă exprimați în modul acesta afecțiunea față de o instituție. Formularul 230 îl puteți găsi pe site-ul nostru, la pagina *Cum poti ajuta*: <http://sfantuldumitrupesta.ro/ce-i-de-facut/cum-poti-ajuta/>. De asemenea, el se află la pangar și poate fi completat și lăsat în biserică. Dacă știți și alte persoane care ar putea completa formularul 230 pentru noi, am fi încântați. Formalitățile legate de depunerea documentului le vom realiza noi. Tot ce trebuie să faceți este să completați datele personale și să semnați. Nu este nevoie de fișă fiscală. Este nevoie, însă, să vă mulțumim anticipat pentru tot!

Vă invităm să urmăriți activitatea Bisericii Sf. Dumitru – Poșta pe site-ul:

<http://sfantuldumitrupesta.ro>

Ne-am bucura să ne trimiteți păreri, idei și răspunsuri, accesând paginile:

Predici / Oameni / Ce-i de făcut / Cum poți ajuta

De asemenea, pe site veți putea găsi toate numerele din "Dimitrios" în variantă digitală, rezumatele serilor catehetice și multe altele.

Vă așteptăm cu nerăbdare!

PROGRAMUL SERILOR CATEHETICE MARTIE 2013

11. 03. 2013

Sfânta Liturghie- part. II. Ce învățăm din Sf. Liturghie?
Cap. 26 din Evanghelia de la Matei

18. 03. 2013

Sfânta Liturghie- part. III. Cum ne îmbogățește Sf. Liturghie?

Cap. 27 din Evanghelia de la Matei

25. 03. 2013

Slujba Sfințelor Taine. Sfintele Taine și ignorarea lor.
Cap. 28 din Evanghelia de la Matei

RO 02 RZBR 0000 0600 1219 1317 – LEI
RO 18 RZBR 0000 0600 1435 9658 – EURO
RO 93 RZBR 0000 0600 1435 9666 – USD
Raiffeisen Bank, Agenția Decebal.

Pentru a primi varianta originală a revistei "Dimitrios" trimiteți un mail la adresa revista.dimitrios@yahoo.com cu titlul "ABONARE"

Oricine este dornic să scrie și să contribuie cu articole pentru revista "Dimitrios" este binevenit! Dacă aveți gânduri și idei pe care le considerați potrivite pentru a apărea în "Dimitrios" înșirați-le într-un articol de 300-400 de cuvinte și trimiteți-l la adresa revista.dimitrios@yahoo.com. În cel mai scurt timp posibil vă vom anunța dacă este potrivit și în ce număr urmează să fie publicat! Bine primite vor fi toate cuvintele menite să ne îndrepte, mângâie, sfătuiască, laude, critice. Vă mulțumim!

Biserica
Sf. Dumitru – Poșta

Str. Franceză Nr.1
Sector 3, București
0727 394 631

Program liturgic

Duminică 8.30 – Utrenia și Sf. Liturghie
Luni 18.00 – Program de spovedanie
19.00 – Seară Catehetică
Miercuri 18.00 – Sfânta taină a Maslului
Vineri 18.00 – Acatist
Sâmbătă 10.00 – Parastas